

се займалъ най-найбъръ въ такъвъ единъ думи,
 като онова на дядо Коля, какво впечатливше
 ми найбавно и какъ привлякоха вниманието
 до ми най-найбъръ. Възъ бравъ изпълнилъ по
 менъ татъ дядови колото в думи, на си ги
 често преговаряхъ, често ги и поддържаше въ
 разговоръ си, дѣто приличаха, дѣше дѣто и
 не приличаха; тѣ ми бѣха сѣ анали, кажу
 сорно видѣ любими думи и употребляваха
 ги до пресичение.

По онова време имаше нѣкой си дядо Наво
 Заброванинъ Билдринъ, който идеше вѣсело
 събота въ Търново да продава билки тѣ си
 на сиринъ предъ Дръновския канъ, тогавъ
 наричанъ Забровеки. Дядо Наво бѣше говорко
 поткаланъ, т. е. обичаше много да дрънка,
 да приказва, да расшитава и да расшитава на
 мнозеринитѣ си. А кога нѣкога мнозерини, जोи
 задрънаше дрънцата, които се беряха около него,
 привлягани отъ любопитната му сѣ оха, на
 и дрънцата бѣха се обиграли съ него, та на свои
 редъ и тѣ му не даваха спокойствие. Два-три
 нѣсеца подиръ горъ кавано то събитие, азъ ми-
 навахъ край Забровския канъ, дядо Наво бѣше
 отворилъ сиринѣта си и азъ се сѣдѣхъ тамъ.
 та разшитаха различни му билки, буряни и корени
 — Какво искашъ, момче? попита ме дядо Наво.